

A GYŐRI EVANGÉLIKUS GYŰLEKEZET IDŐSZAKI LAPJA

MEGJELENIK AZ ÚR 2008. ÉVÉNEK ÁDVENTJÉN

Ádventi gyertyák, vagy: „az Úr négy adventusa”

Ittész János püspök

Szeretem az ádvent csendjét, lila bűnbánatát, karácsonyi ígérő gyertyafényeit, a lélek elandalodását. Ahányan vagyunk és ahány esztendő, annyiféleképpen éljük meg, és mégis mindig hasonlóan év év után.

Családi hagyományaink, szokásaink, vallási kötődéseink, felekezeti énekeink mind-mind csak színezik az örök és a maradandó ádventet. *Bod Péter, Árva Bethlen Kata* nagymasszony udvari prédikátora mondta egyszer: *az Úrnak négy adventusa (eljövetele) vagon...*

Az első az volt, amikor megérkezett. Amikor a próféták által ígért nagy esemény bekövetkezett, és Mária szűz asszonytestének kapuján át az Ige testté lett. És az angyalok beleénekeltek az éjszaka sötétiségébe, a lélek csendjébe: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeesség, és az emberekhez jóakarát!

Az után egyszer megszületünk mi is. S talán már átéltük - ahogy *Bod Péter* mondja - az Úr **második** adventusát is. Amikor egy szelíd ünnepen, egy csendes meditatív órán, vagy egy hirtelen-váratlan viharban megérintette szívünket az örök Szeretet...

Aki még nem élhette át, annak kívánom ennek mély és tiszta örömét. Amikor az ember tudja, hogy az a betlehemi éjszakában zissenő szalma azt hordozta, aki most éppen fontossá lett számomra, akiről egyházatyák himnuszt énekeltek. De mindaddig, amíg azt nem tudom mondani a kételkedő, de meggyőzött szívű Tamással együtt, hogy „én Uram és én Istenem”, addig bizony üres a szívem. Kívánom mindenkinek az Úr második ádventjének ezt a szelíd, bölcsős, jászolmeleg örömét.

Az után majd jön az Úr **harmadik** adventusa is. Amikor elásiratnak bennünket, ha lesz még, aki szeret és elásirat; amikor beteljesedik rajtunk a keserű költői látomás „kiteri-

tenek úgysis” valósága, és akkor az ember élete itt a földön véget ér. Akkor Isten örök, hatalmas és irgalmas memóriájába úgy hullunk bele mulékony életünkkel, ahogyan ő kiteszi a pontot életmondatunk végére. És az a nagy Kéz egy mozdulattal letakarítja az érett vagy üres, az értelmes vagy haszontalan élet kalászát. Olyan jó lenne készen lenni azon az órán!

De most még múlik velünk és felettünk az idő. És legyen még bármennyi idő a földi homokórák porszemein számlálva, az angyalok azért már fényesítik harsonáikat.

Már gyakorolják az utolsó nagy trombitaszót, mert „azután” már csak ez marad hátra. Ahogy *Bod Péter* mondta: az Úr **negyedik** adventusa, amikor majd újra eljön.

Van, aki azt mondja: "dies irae, dies illa", rettenetes nap, tűzben, lángban, vészben, de van, aki tudja, hogy szegény utcalány-lelkére akkor ráborítja hófehér palástját a szent és tiszta Herceg, és felemeli magához elveszett szívű gyermekeit.

Az ádventi koszorú gyertyái figyelmeztetnek is, hogy miénk az Úr négy adventusa. Mert az első értünk történt, a másodikban bennünket keres, a harmadikban senki nem halja helyettünk halálunkat, s a negyedikben sem tuszkolhatunk magunk helyett oda eléje mást a némelyeknek féltelmetes tűzvarázs-órán, a másoknak menyegzői örömet hozón. Mert vannak okos szüzek is, akik tudják, hogy ez a múlt idő csak arra való, hogy várják a Völegényt.

„De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”
(Lk 18,8)

(Elhangzott a Kossuth Rádióban 2001. december 2-án.
Árva Bethlen Kata grófnő Erdélyben élt (1700-1759),
Bod Péter református lelkész (1718-1769))

ÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS BÉKÉS, BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT
KÍVÁNUNK MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK, GYŰLEKEZETI TAGUNKNAK!

Győri Evangélikus Egyházközség

Adventi angyal

Írta: Vásárhelyi Péter
Illusztrálta: Tóth Ildikó

Kigyúltak a város utcáin advent arany-sárga fényei. A fák sok-sok kis fénypontba burkolták ágaikat. Az utcákon messze lengett a pecsenyeillat, a kürtöskalácsok édeskés fahéjillata és a gesztenyesütők kályhainak hamvas pernyéje.

Emberek jöttek mindenfelől és siettek tova: egyik kezükben csomagokat cipeltek, másiban gyermeküket vonszolták maguk után. Mások álltak az árusok és a színes kirakatok előtt elgémberedett tagokkal, de csillogó szemekkel.

Az emberek mind nagyon várták az adventet, mert szerették a sürgésforgást, a vásárlást, az újdonságokat. A gyerekek is várták az adventet, hiszen ez jelezte, hogy közel van karácsony ünnepe: lehet kívánságlistákat készíteni és találgatni, hogy mi kerül majd a fa alá.

Csak a szegény gyerekek nem várták a karácsonyt, mivel nekik nem jutott ajándék.

Közben a mennyországban az angyalok is nagyban készülődtek, hogy megünnepeljék a karácsony napját. Nekik mást jelent ez a nap, mint a földön élőknek.

Az angyalok nagyon szeretik az embereket, és ezért örvendeznek a Jóisten minden emberekkel kapcsolatos dolgának. Mert minden, amit a Jóisten tesz, az emberek javát szolgálja. Legfőképpen is azon örvendeznek, hogy Isten elküldte egyszülött Fiát, Jézust az emberekhez, hogy megváltsa őket, és így az emberek is a mennyországba jussanak. Ennek emlékére minden évben ünnepet ülnek az égben, ahol az angyalok ajándékokat adnak Jézusnak: méghozzá azokat a jócselekedeteket, amit adventkor titokban tettek az emberekkel.

Egy kicsiny kis angyal épp a várostéren felállított betlehem tetején üldögélt, és kutatott a vásári forgatagban jócselekedetek után. Ekkor pillantott meg egy szegény, árva kislányt, aki a betlehemet nézegette, és azon tűnődött, hogy milyen lehet a mennyország.

A kis angyal kedvesen megszólította.

– Áldott, békés ünnepet!

– Te angyal vagy? A mennyországból jöttél? – kérdezte ámuló szemekkel a lányka, mikor észrevette az angyalkát

– Mondd, milyen a mennyország?

– Tudod, ott mind együtt vagyunk, és együtt örvendezünk a karácsonynak, ajándékokat viszünk a kis Jézusnak – felelte az angyal.

– Nekem senkim sincs, akivel együtt örüljek, s nincs, akinek ajándékot vigyek, s pénzem sincs, amiből ajándékot vehetnék – panasolta a kislány bánatosan.

– Nekem sincsen pénzem, de nem is kell ahhoz pénz, hogy ajándékot vigyünk – mosolyodott el a kis angyalka. – Nézz csak körül, milyen sokan vagytok, mindig van valaki, akit meg lehet

ajándékozni. Ha veled tarthatok, biztosan meglegjünk!

A kislány bólintott, és ketten elindultak az árvaház felé vezető úton.

A sétálóutcán bandukoltak, amikor egy fél pár kesztyűt találtak a sok jövő-menő ember lábánál. Egy férfi vesztette el, aki a sok csomaggal bajlódott. A kislány fölvette a kesztyűt és odavitte a férfinak.

– Köszönöm! – mondta az ember.

Közben hullani kezdett a hó. A kislány összehúzta magán kis kabátját, és továbbindultak.

– Milyen jó meleg bélelt kesztyűje volt a bácsinak, az enyém vékony és lyukas – mesélte fázósan.

Útjuk egy buszmegálló mellett vezetett tovább. A megállóba éppen akkor állt be a busz, amikor odaértek. Egy öreg néni próbált felszállni a buszra, de a csúszós úton nem tudott. A kislány felsegítette a nénit a busz lépcsőin.

– Köszönöm, édeském! – mondta a néni, mi-

közben helyet foglalt.

– Szívesen – mondta a kislány, majd leszállt a buszról, és az angyallal gyalog indultak tovább.

– De jó lett volna busszal utazni, de nekem nincs pénzem jegyre vagy bérletre – magyarázta.

Mikor végül hazaértek, a kapunál a kis angyal elbúcsúzott.

– Azt ígérted, útközben találunk valakit, akit megajándékozhatunk! – szölt elszomorodva a kislány.

– Hiszen ketten is voltak! – kiáltott fel az angyal. – A bácsi meg az öreg néni.

– Talán igazad van – morfondírozott a kislány. – De nekem megint magányos, ajándéktalan karácsonyom lesz – tette hozzá bánatosan.

– Egy cseppet sem! Akikkel jót tettél, azok mind együtt örvendeznek veled karácsonykor. Mi, angyalok, Jézustól megkapjuk azoknak az embereknek az örömét, akikkel jót tettünk. Ez a mi karácsonyi ajándékunk! És azt se feledd, hogy Jézus és mind, akik körülötte vannak, együtt ünnepelnek veled – vigasztalta a lányt a kis angyal búcsúzóul.

A kislánynak ezután többé már nem volt szomorú karácsonya. Ahol és amikor csak tehetett, segített másoknak, miközben lassan felcseperedett.

Egyszer aztán, karácsony táján, hosszú ideig betegen feküdt az ágyban, s ismét magányosnak érezte magát. Szenteste összeszedte az erejét, s felkelt, hogy behozza a postát. S meglepetésére egy gyerekrajzot talált a levelesládában. Ekkor eszébe jutott az angyal szava: „Mindig van valaki, akit meg lehet ajándékozni.”

– S mindig van valaki, aki gondol reánk, s megajándékoz minket! – fűzte hozzá mosolyogva, és egy köszönömöt rebegett a szélbe.

Öröme együtt örvendezett az angyalokkal és a szomszéd kisfiúval, aki rajzát a postaládájába rejtette.

Egyházközségi hírek

Ami gyülekezetünkben 2008. reformáció ünnepe óta történt...

- ▶ **Október 29-30.** Reformáció ünnepe kapcsán Keveházi László ny. evangélikus lelkész volt a vendégünk.
- ▶ **Október 31.** Református testvéreinkkel közösen ünnepeltük reformációt a kossuth utcai református templomban.
- ▶ **November 1.** Az elmúlt egy évnyi időszakban elhunyt testvéreinkre emlékeztünk Nádorvárosban.
- ▶ **November 6.** 4 csütörtökön keresztül tartó bibliaismereti előadássorozat kezdődött a szeretetház nagytermében.

- ▶ **November 23.** Konfirmandus és ifjúsági istentisztelet volt a szabadhegyi evangélikus imaházban
- ▶ **November 27.** Elkezdődött adventi zenés áhítatsorozatunk az Öregtemplomban.
- ▶ **November 28.** Iskolánk szokásos adventi koncertjét tartotta az Öregtemplomban.
- ▶ **November 30.** „Adventi lilium” est volt az Öregtemplomban, melynek keretében emlékeztünk templomszentelésünk évfordulójára.
- ▶ **December 6.** 10 órától Bárka alkalom volt Nádorvárosban.

Lezárul a Biblia éve

Dr. Ajtony Zsoltné

A magyarországi keresztyén egyházak közös elhatározása alapján 2008 a Biblia éve volt. A gondolat felvetésében és meghirdetésében fontos szempont volt, hogy a szervezők elérjék, hogy egyházakon belül és kívül mindenki érezze magáénak a Bibliát. A keresztyén embereknek nagy szükségük van arra, hogy megerősödjék

bennük a tudat, hogy a Szentírás az élet egyetlen hiteles zsinórmértéke, és még a mai világban sem lehet jobb eszközt találni a nagy kérdésekben való eligazodáshoz.

Az elmúlt csaknem egy év mérlegét nyilvánvalóan csak később lehet megvonni, azonban elmondható, hogy egyházunk, hasonlóan a többihez, majd' minden rendezvényét ebben a szellemben rendezte, és sok tartalmas esemény szólt a Bibliáról. Júniusban még a Parlamentben is osztottak Bibliát az érdeklődő képviselőknek, mely ökumenikus eseményen Iltzcs János püspök képviselte az evangélikus egyházat.

A győri gyülekezet a reformáció ünnepének idején találkozhatott azzal a tablósorozattal, mely az év elején vándorútra indult az egyházkerületben. A sok-sok gyülekezeti kiállítás mellett a kiállítás anyaga a kőszegi Szélrózsán, a soproni VOLT és a szombathelyi Savaria fesztiválokra is megjelenhetett, így megszámlálhatatlan sok néző tekinthette meg a bibliai történeti tablósort. Legutóbb a győri börtön „lakói” elmélkedhettek a Biblia üzenetéről e kiállítás segítségével.

A Biblia éve még nem zárult le, és még inkább szomorú lenne, ha az év elteltével a téma iránti érdeklődés is lanygulna. Hiszen a kezdeményezés célja épp az volt, hogy középpontba emelje legfontosabb könyvünket, és értesse meg mindenkit: e nélkül és az abban hordozott üzenet nélkül hitünk és életünk is súlytalan, céltalan. Legyen hát a Biblia 2009-ben is a legfontosabb, legtöbbet forgatott könyvünk!

(Ha valaki elmulasztotta volna a kiállítás megtekintését, vagy szeretné még egyszer megnézni, megteheti a www.bibliaeve.hu oldalon, az „Ötlettár” menüpont alatt az „Országjáró Biblia” alcímen.)

Mit jelent a karácsony?

Ajtony Emese, 12 éves

Nemsokára karácsony lesz, már nagyon izgatott vagyok.

Sok-sok emlékem közül emlékszem egy kiskori karácsonyomra, de csak képekben. Befutok a szobámba, de még nincs ott az ajándék. Ezután elindulunk a templomba, de anya még az utcáról visszaszalad valamiért, amit otthon felejtett. Nézem az ablakomat, hogy nem gyullad-e ki a fény, de nem ég. A templomba menet az úton arra gondolok, hogy vajon hogyan jut be a Jézuska a szobámba, mikor a mama kettőre zárta az ajtót. És a többi kisgyerekhez hogyan jut be? A templomban mi, gyerekek verseket, dalokat adunk elő, majd a lelkész beszél, miközben én Jézus születésére gondolok.

Mikor hazaérkezünk templom után, befutok a szobámba, és ott vannak az ajándékok a fa alatt! Boldog vagyok, bontogatom a csomagokat, énekelünk, imádkozunk. Ez volt régen...

Mára nem sokat változott az egész. Csak rájöttem, hogy anyáék a „Jézuska”. És az változott, hogy most már jobban értem a karácsony lényegét. Ez az, hogy Jézus megszületett, a Megváltó, Isten Fia. Az ő ünnepe ez. Egy-szer láttam egy filmet, amiben egy kisgyerek azt mondta, hogy a karácsony a család, a szeretet, az ajándékozás ünnepe. Elgondolkodtam, hogy az emberek mit értenek azon, hogy a „karácsony a szeretet ünnepe”. Szerintem a filmbéli gyerek és az emberek nagy része az ajándékozás szeretetére gondol karácsonykor. Pedig a karácsony Jézus születésének ünnepe, hiszen Jézus a megtestesült szeretet, Isten szeretete, amivel megajándékozott bennünket, embereket.

Nagyon szomorú, hogy a világban az emberek elfelejtkeznek Jézusról, hogy a karácsony valójában az ő megszületésének ünnepe. Sok szülő már azt tanítja a gyerekeinek, hogy karácsonykor a télapó bemászik a kéményen, és berakja a szobába az ajándékokat. Ha ezek az emberek inkább a templomba mennének karácsonykor, ahogy kellene, akkor nem hinnék el azt a sok butaságot, amit a tévében látnak és hallanak. Akkor tudnák mind, hogy a mai világban a sok bűnre és önzésre a legjobb megoldás Jézus vére, csak hinnünk kell benne!

Ifjúsági oldalak

Sarah karácsonya

*Sarah J. Cusson amerikai vendégtanárunk
Fordította: Feketéné Kovács Zsuzsa*

Az Amerikai Egyesült Államokban családonként más és más a karácsony jelentése. Az én családom ilyenkor mindig Jézus, a Megváltó születését állítja a figyelem középpontjába. Így szenteste és karácsony napján templomba megyünk,

hogy megosszuk másokkal a Krisztus születése feletti örömünket.

Hagyomány az is, hogy feldíszítjük a házunkat és a karácsonyfát boltokban vásárolt és otthon készített díszekkel. Nálunk nincs egy meghatározott napja a fa díszítésének, a legtöbb ember már december

„Üdvözítő született ma nektek,
az Úr Krisztus a Dávid városában.”
(Lukács 2,11)

elején felállítja, és igyekszik meghagyni egészen az újesztendő kezdetéig. A családok a házuk belsejét és külsejét is felkészítik az ünnepre: színes égősorokkal, betlehemmel, télapókkal és krampuszokkal dekorálják a házat és a házuk előtti kertet. December közepe és vége között szokás, hogy átmegyünk a rokonokhoz és a szomszédokhoz karácsonyi dalokat énekelni. Mások karácsonyi édességeket sütnak és osztogatnak.

Az ajándékok közül a kisebbeket a családom a kandallóra akasztott harisnyákba várja. Karácsony napjának reggelén nálunk az öcsém az első, aki ébreszti a családot. Mi ilyenkor nyitjuk ki az ajándékokat, bár vannak családok, akik ezt már szenteste megteszik.

Karácsony napján a tágabb család (nagy szülők, nagynénik, nagybácsik, unokatestvérek) is együtt ünnepel az ünnepi asztal körül. Karácsonykor a család, a barátok együtt örülnek Jézus Krisztus születésének.

Igazi advent

Szabó Réka, 12. évfolyamos diák

Igen, igazi adventi hangulat uralkodott péntek este az iskola udvarán. Más volt, mint szokott lenni.

Nemcsak a hideg szél miatt, nemcsak a szép karácsonyi melódiák miatt, amit a modern technikának köszönhetően már nem bakelitlemezzel hallgattunk, hanem a gyerekek és a szülők nyüzsgése miatt.

Advent első vasárnapját megelőző péntek volt. Már kora délutántól furcsa dolgokra lehetett figyelmes az, aki iskolánk udvarán járt.

Idén elmaradt a már hagyománnyá vált adventi bazár, ám iskolánk 10. évfolyamos diákjai és szüleik úgy gondolták, ezt nem hagyják annyiban. Megrendezték hát saját „mini bazárjukat”, KARÁCSONYI ILLATOK elnevezéssel. (Rendezvényük teljes bevételét erdélyi tanulmányútjukra fogják fordítani.)

Már péntek délelőtt készülődéstől volt hangos az iskolaudvar. Szülők építették a sátrakat, rakták a tüzeket, hordták az asztalokat. Majd előkerültek a karácsonyi díszek, égő-

sorok, sok-sok sütemény és több kilónyi nyers tészta. A munka oroszlánrészét a szülők vállalták magukra. Az árusítás alatt is végig jelen voltak, segítettek, dacolva a hideggel és a csípős novemberi széllel. Komoly teljesítmény volt ez mind a gyerekek, mind a felnőttek részéről. De mondhatom, hogy megérte. Fantasztikus koncert után egy hasonlóan csodálatos hangulatú „mini bazár” fogadta a diákokat és szüleiket.

Bent a templomban Hallgatóné Hajnal Judit igazgatónő a koncert utáni beszédében Debussyt idézve foglalta össze gondolatait: „A zene ott kezdődik, ahol a beszélt szó felmondja a szolgálatot, hiszen a zene éppen a szóval kimondhatatlan dolgok kifejezésére való.” Ezek után még hozzátette: „A mai napon nekem a legnagyobb boldogság az, hogy látom, a gyermekek

mennyire tudnak örülni a másik sikerének.” Ez a mondat nemcsak a kinti vásárra vonatkozott, hanem a templomban kitörő tapsra is egy-egy zene- illetve kórusmű után. A kicsiktől kezdve egészen a végzős diákokig mindenki énekel, zenélt aznap este. A legnagyobb tapsot egyik ballagó diákunk, Simon Dávid kapta. A koncert végén igazgatónőnk is külön köszönetet mondott neki, hiszen mióta csak iskolánkba jár, rendszeresen hegedül rendezvényeinken, s idei szereplése az utolsó volt.

Biztos vagyok benne, hogy akinek eddig még nem volt ünnepváró hangulata, de részt vett adventi hangversenyünkön, örömteli szívvel tért haza. Köszönet ezért a koncerten részt vevő összes diákunknak és a 10. évfolyamnak, szüleiknek, tanáraiknak. Hiszen a templomból kilépve nem a hűvös és komor novemberi este várta a gyülekezetet, hanem kürtöskalács és fahéjas alma illatával telt levegő, hangulatos karácsonyi világítás és ünnepi dallamok.

Megalakult a Péterfy Sándor Evangélikus Öregdiák Egyesület

Galambos Ádám, az egyesület megválasztott elnöke

Az egyházi év első napján örömmel írom, hogy az adventi iskolai koncertet, majd a karácsonyi illatok című alkalmat követően számos öregdiák gyűlt össze volt iskolájukban azzal a nemes céllal, hogy megalapítsák a Péterfy Sándor Evangélikus Öregdiák Egyesületet.

A résztvevők nagy lelkesedéssel jöttek a programra. Kiosztottuk a feladatokat, és megfogalmaztuk a kezdeti lépéseket. Nem könnyű mindenkit értesíteni, így az, hogy körbejárjuk a végzett diákokat, várhatóan közel egy évet vesz majd igénybe.

Célunk egy, az iskola szellemiségét továbbvivő egymást erősítő közösség létrehozása és működtetése, amely egyrészt az öregdiákok felé nyújt mind közösségépítő programokat, mind esetleges nehézségek esetén szociális segítséget. Célkitűzésünk az is, hogy az iskola jelenlegi tanulóinak képességeink és lehetőségeink szerint segítséget nyújtsunk. Így terveink között szerepel ösztöndíjak indítása, pályaválasztási tanácsadás, közreműködés az iskola hagyományainak ápolásában, illetve az egyházi nevelésre való figyelemfelhívás.

Az alakuló ülésen két közelgő programot fogalmaztunk meg: Az egyik a 11.-12.-es diákoknak egy felvételi jelent-

kezést megelőző előadássorozat, melyet az öregdiákok biztosítanak. A másik pedig egy áprilisi öregdiák-találkozó megszervezése.

Bízom benne, hogy kezdeményezésünk folyamatosan fejlődve mind a Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ, mind az öregdiákok szellemi életét bővíteni és erősíteni fogja.

*„Adj testvérednek szívesen,
és ne essék rosszul az, hogy adsz.”
(5Móz 15,10)*

Az Egyesület megválasztott tisztségviselői: elnök: Galambos Ádám, titkár: László Eszter, elnökségi tagok: Csorbáné Farkas Zsófia, Niederland Zsófia és Szabó Balázs Tivadar.

Ezúton is kérem a lap olvasóit, hogy ha ismerőseik között vannak öregdiákok, értesítsék őket arról, hogy megalakult az Öregdiák Egyesület. Legyünk ismét egy nagy közösség élő tagjai hűen az ott szerzett neveléshez összefogva, egymást és a jövő öregdiákjait segítve.

Elérhetőségünk:

Cím: 9025 Győr, Péterfy Sándor utca 2.

e-mail: oregdiak@yahoo.com

telefon: 20 / 824 46 22

Vidám délutánok a napköziben

Indra Judit, tanító

Mára egyre fontosabbá vált a múlt jeles napjainak megünneplése, a hagyományok megismerése. Fontos, hogy a hagyományok, szokások, játékok fokozatosan épüljenek vissza a gyereke életébe évről évre bővítve ismereteiket, hiszen a közös múltunkban gyökerező értékeknek helye van a mai világunkban is.

A programjaink sikerének receptje matematikailag is megfogalmazható: Jeles nap, szokás, hagyomány + dramatikus játék + népi játékok, tánc, kézműves programok és a harmadik b osztályosok furulyaszója. Süteménydíszítés, játékkészítés az unokák-

kal, horgolás tanítása, ez volt a nagymamák szívesen vállalt feladata. Bende Ildikó művész nő nagymamaként szerepelt most nálunk, egy aranyos mesével lepte meg

unokáját és a többi gyereket, valamint a vendégeinket. Végül az iskolánk ebédlőjében fogyaszthattuk el az utánzóhatatlan ízű "nagyi-féle" süteményeket és az unokákkal együtt elkészített gyümölcssalátákat.

A novemberi szürkeséget tette színesebbé a Mártonnap jeles eseménye. November 14-én délután, mire a napközisek megérkeztek az udvarra, a Karzat Alapítvány jóvoltából már két varázslatos szekrény fogadta őket. Ezek

a szekrények nem ruhákat rejtettek, hanem ötletes játékokat. Ügyességüket teheték próbára a kicsik és a kicsit nagyobbak. Aki a játék hevében megéhezett, kacsaszíros, lilahagymás kenyérral csillapíthatta éhét, és hogy fájni se fájzon senki, forró téli teát kínáltunk hozzá, valódi liba-báli hangulatot teremtve. Közben egyre több szülő érkezett, és az emlékezetes délutánt megörökítve, a táncoló libák társaságában gyermekéről egy fényképet készíthetett. A sötétedés előtt az első osztályosok igazi átéléssel adták elő Szent Márton legendáit és a jeles naphoz kapcsolódó időjósági praktikákat.

Idén sem maradhatott el a napot záró lámpás felvonulás. Miután meggyújtottuk saját készítésű lámpásainkban a kis mécseseket, a gyerekek mint kis manócskák vonultak szüleik, tanítóik kíséretében a Káptalandombra. Ezzel is jelképezve a Fény közeledését.

Isten áldjon, Ottó bácsi!

Keveházi László, ny. evangélikus lelkész

Ez a néhány sor nem nekrológ, nem megemlékezés életéről, amit ő meg is tiltott, mielőtt elment. Írásom csupán a győri gyülekezet és a magam nevében rövid megemlékezés és búcsúvétel Tekus Ottó lelkésztestvérünktől, ahogy mi nevezük, Ottó bácsitól: Isten áldjon, Ottó bácsi!

Három kép villant elém, amikor megtudtam elmenetelét. Magam nem lehettem ott a temetésen, családi gyászunk miatt. Ezért most hadd búcsúzzam el Ottó bácsitól, azzal a három képpel, amit őrzök róla életem végéig.

Az első képet még fiatalabb korom óta őrzöm. Szálfaegyenes, magas alakja számomra szimbólum volt. Szilárdságra emlékeztetett. Abban az időben, amikor életében sok személyes, családi próba és gyász volt, abban az időben, amikor hazánk és egyházunk élete is viharos volt, ő nem volt „szél-ingatta nádszál”, mosolygósan, halkán, szelíden, de az igazsághoz tartotta magát. Az evangélizáció embere volt abban az időben is néhány társával együtt, amikor ez nem volt „kívánatos”. Most, hogy a dunántúli kerület történetével foglalkozom, látom, hány gyülekezetben fordult meg egy-egy hétre, hogy az ébredést szolgálja egy-egy diakonissza testvér segítségével. De a rábízott gyülekezeteiben is Isten evangéliumát hirdette meg nem alkuvó módon. S ezzel nemcsak gyülekezeteit szolgálta, hanem társainak is példává tudott lenni.

A második képet már utolsó éveiből, Balatonszárszóról őrzöm. Eljött közénk, a nyugdíjas lelkészek pihenő hetére többször is. Látom, ahogy felesége, az őt alig megelőző Dusika vállát átölelve sétált, már támaszra szorulva. S az idei nyáron már kevés alkalommal jött be a hús Balatonba, és akkor is csak úgy, hogy két oldalról ketten támogattuk. Igen, Ottó bácsi már támaszra szorult. De Isten megadta néki ezt a támaszt feleségében, családjában és kollégáiban. Végső soron pedig Jézus volt támasza, akihez bizonyára ő is sóhajtott: „ha elfogy az erőm, ne hagyj el.” De még így is csendes szava mindig az Isten ügyéről, népe helyzetéről szólt, olykor kritikával, de mindig féltő szeretettel.

S a harmadik kép már utolsó napjaiból való. A nádorvárosi gyülekezetben szolgáltam két napig, s az egyik délelőtti úgy éreztem, meg kell látogatnom Ottó bácsit. Keresve őt, nem sejtettem még semmit. Bevallom még azt sem tudtam, hogy Dusika, kedves támasza gyorsan elment, ő pedig már a Szeretetházon betegágyán fekszik. Ottó bácsi már a halállal vívódott. De még tudatánál volt, halála előtt néhány nappal is. Megint Isten dolgairól, az egyház helyzetéről beszélgettünk, meséltem neki szolgálatomról is. Látva fáradtságát, el akartam búcsúzni tőle. „Ne menj még, mesélj valamit” – kérte. S végül megfogtuk egymás kezét, és együtt imádkoztunk. Az Úrtól tanult imádságot közösen mondtuk el, és az ároni áldás szavaival vettem búcsút tőle. Nem sejtettem, hogy egyik utolsó látogatója voltam, akivel még beszélgetni tudott.

Elbúcsúztam tőle, úgy, ahogy most mindnyájunk nevében mondom azzal a bizonyossággal, hogy Istennél valóság: „Isten áldjon, Isten veled, Ottó bácsi.”

Tekusné Paveszka Ida (1921–2008)

Csorba János és Csorbáné Farkas Zsófia lelkészek

Dusi néni 1921-ben született Győrött. Gyermekkorától a győri evangélikus gyülekezet aktív tagja, tanulmányait az akkori evangélikus iskolában kezdte meg. Gimnáziumi éveit követően a vagongyárban helyezkedett el, ahol kitanulta a gyors- és gépirást, és a főmérnök mellett titkárműi állást töltött be.

Már egészen fiatalon bekapcsolódott a diákszövetség győri csoportjának életébe, ahol sok barátta, lelki társra talált. Erre amúgy is nagy szüksége volt, hiszen szülei egy szem gyermekeként 17 évesen édesapját, majd később édesanyját is elveszítette. Itt, a diákszövetségben ismerkedett meg a szintén győri származású Tekus Ottóval, aki 1978-ban a győri gyülekezet lelkészeként meghívta a Szeretetház otthonvezetőjének. Az egymás mellett szolgálatban eltöltött évek munkakapcsolata Tekus Ottó feleségének halála után 4 évvel személyessé vált, így 1991-ben összeházasodnak. Házasságkötésükkel egyidejűleg mindketten nyugállományba vonulnak és közösen kezdenek neki a Túróczy hagyaték feldolgozásának.

Isten kegyelméből 17 évet élhettek együtt békében és szeretetben. Míg tehették, sokat sétáltak együtt, gyakran körbejárva az Insula Lutherana tömbjét. Szinte együtt távoztak ebből az életből is, Dusi néni októberben, férjét pedig rá egy hónapra, novemberben kísértük el a minden halandók utolsó útján. Nyugodjatok békében...

Dombi Lászlóné, született: Karner Ilona (1923–2008)

Karsay Lajos, evangélikus lelkész

Úgy érezzük, hogy amikor előremegy, akit szerettünk, egy pillanatra megáll az idő, és az egész világ gyászol. Tudjuk, ez csak illúzió, de vannak helyek, ahol mindez néhányaknak: valóság. Mikor Ica néniére emlékezünk, velünk van a szomorúságban egy kis Veszprém megyei falu: Nagyalásony, ahol vannak még, akik jó szívvel gondolnak a volt kántortanítók családjára és azok leányára. Vagy Felpéc, ahol három évtizedig mint a „tisztelendőné asszonyt” ismerték és szerették, és ahova még megtört betegen is hazavagyott. Itt, a győri gyülekezetben is sokan szívükbe zárhatták, hisz a pénztárban tevékenykedve sokunk gondját-baját ő vállalta magára. A Szeretetház lakói és dolgozói is hálás szívvel gondolhatnak rá, mert még megfáradva is vissza-visszajárt beszélgetni, az otthon szerető melegét pótolni.

Ő nem csupán tudott, de meg is élt valamit abból, amit a papnék közül is csak kevesen tudnak, amit Pál így fogalmazott meg: „Közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának. Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. (Rm 14,7–8)

Ez az ige szólalt meg november utolsó szombatján a Szeretetház folyosóján, ahol a család és a lakók búcsúztak tőle. Búcsúztak mosolyától, óvatosan megválogatott szavaitól, dolgos kezétől... Egy pillanatra tán megállt az idő – hisz emlékeztünk –, és amit élete hirdetett, az valóssággá lett: „...az Úréi vagyunk!”

Isten adja néki, hogy valóban így legyen!

Karácsony a havasokon

Welter Rezső

Rovatunkban ezúttal kivételesen nem híres teológusról, hanem egy sokáig szinte elfeledett múlt századi erdélyi magyar íróról, Nyírő Józsefről szeretnék írni. A teológiához mindazonáltal neki is köze van, nem is kevés, hiszen katolikus papként kezdte és fejezte be pályafutását. Éppen ennek e ténynek is „köszönheti” viszonylagos ismeretlenségét: erdélyi író, ráadásul még pap is – a múlt rendszer kultúrpolitikájának ez több mint elegendő volt ahhoz, hogy a hírhedt három „T” közül a harmadik, „tiltani” kategóriába kerüljön. Ráadásul spirituális gyökereihez íróként sem lett hűtlen: mutatja ezt több könyvének, ill. novellájának már a címe is, pl.: „Jézusfaragó ember”, „Isten igájában”, „Gyómom a mindenható Istennek”. Irodalmárok szerint Nyírő az erdélyi íróknak ahhoz a vonulatához tartozik, amelyet Kuncz Aladár, Kós Károly, Reményik Sándor, Tamási Áron, Dsida Jenő neve fémjelez, a II. világháború után pedig Wass Alberttel és Márai Sándorral együtt az emigrációs magyar irodalom vezéralakjának számít.

A regény, amelyből idézni szeretnék, az „Uz Bence”. Persze nem véletlenül választottam éppen ezt: a történet csúcspontja, zárójelenete karácsonykor játszódik. A könyv címadó hőse, Uz Bence, nagy erejű, tisztaszívú, de fifikás székely legény – „irodalmi testvére” Tamási Áron Ábelének –, aki a havason él egy kalyibában, s csak akkor megy le a völgybe, a faluba, ha feltétlenül szükséges. Itt a regény végén is ez a helyzet, hiszen – karácsony van, s ilyenkor, dacára az egyre erősödő hóföregteteknek, egyszerűen el kell menni a templomba. Bence és társai – szinte valamennyien koldusszegény, egyszerű, részben együgyű havasi emberek – el sem tudnak képzelni templomtanulmányokat, s mivel a természet őserője megakadályozza őket ebben – saját maguk tartanak istentiszteletet. De mondja el ezt inkább Nyírő maga:

„Mehetünk! – morogta Üdö Márton. – Hogy akar ezen a rengeteg havon átlábolni? – kíváncsiskodott Bence, de a vén Üdö Márton nem is felelt, hanem az istállóajtóhoz lépett, és eloldotta a láncos bikát: - Kormos me! Me-me! A fürtösfejű, hatalmas állat kicammogott, és aggodalmasan ráfújta a hóra. – A kicsi Jézushoz megyünk, tudod-e? – magyarázta neki Üdö Márton. Az állat neki is indult, hogy utat taposson az erdőkön át a Kisdéd jászlához. Az emberek megrendülve állottak a nyomába. Uz Bence még a szenténekre is rákezdett, arra hogy: 'Dicsőség a mennyben az Istennek', pedig a hideg úgy vágta a tüdejét, mint az éles kés...

Ültek és nézték a tüzet, fejük felett pedig tombolt a fehér halál.

– Ha ott fog az úton, mind elveszünk! – borzadozott Uz Bence. Társai hallgattak. A meleg lassan átjárta és elbágyasztotta őket. – Miért kellett a kis Jézusnak ilyen cudar időben megszületnie? – tudakozódott a szolga. – Mert Agusztus császár úgy adta ki a parancsot – világosította fel Üdö Márton. – Csak ez a vihar ne volna – térítette másfelé a szót Bence. – Az is a mi bűneinkért vagyon! Ettől megszeppentek, és bámulták a tüzet...

– Vajjon megszületett-e? Nem tudtak rá felelni. Tudva van, hogy éjfélkor kell világra jönnie a Gyermekeknek, mert akkor van mise, de nem volt órájuk, a haragszó ide nem hallatszik, tájékozódni az égről nem lehetett. Hirtelen a bika felszökött, megrázta szarvait, és gyönyörű fejt vízszintesen elnyújtva, hangosan belebögött az éjszakába. – Ezt meg mi lelé? – csudálkozott Bence. Üdö Márton azonban színében elváltozva felállott, levette fővegét, és összetette darabos nagy kezeit. – Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus, aki ebbehejbe megszületék!

Hát ezt jelentette az oktalan állat...

Üdö Márton most ezt mondotta: - Megszületett, hát ünnepeljük meg! Erre letérdeltek a farakás körül. Márton a zsebéből elővette a fél imakönyvet, felütötte a könyörgést. – Ide ügyeljete! – Hó! Várjatok! – tiltakozott Uz Bence, és ő is elkezdett a zsebében kotorászni, s előhúzott egy kis Jézus-szobrot. – Ezt meg hol szörözted? – lepődött meg a másik kettő. – Lengyörszországban, még a háborúban. Egy meglőtt templomban kaptam. Kézről kézre adják, úgy gyönyörködnek benne. – Baj van! – üti fel a fejét Márton. – No? Ennek most oltár s gyertya kéne! – De ha nincs! Elszomorodtak, de a legény hirtelen, diadalmasan felkiáltott: Nem kell ehhez semmi! Betlehembe se volt! Csak pásztorok voltak s barmok. Az ének is úgy mondja, hogy ökör, számár reája lehölnek. Pásztorok vagyunk mi is, s baromnak itt van a Kormos bika. – Az igaz! – hagyta helyben Márton. Mindjárt oda is tartották Jézuskát a bikának, hogy reája lehöljön; majd a Bence sapkájából meleg ágyat vetettek neki, és Márton elkezdte olvasni a vén könyvből: 'Krisztus urunk születésin, Verset mondjunk szent ünnepin!...'”

Mit is lehetne ehhez még hozzátenni? Ilyen „uzbencés”, tisztalelkű karácsonyt kívánok mindnyájunknak!

Insula Lutherana

Az Insula Lutherana egyházi varroda egyházi textiliák készítésén túl kosztümök, blúzok, szoknyák, női alkalmi ruhák szabását, varrását is vállalja. Alakítások, javítások nők és férfiak részére egyaránt.

Telefon: 06-20-8244-619.
Címünk: 9025 Győr, Petőfi tér 1.

ALKALMAINK HÚSVÉTIG

Gyermek-istentiszteletek

2009. január 11-én 15.30-kor Öregtemplom
február 8-án 15.30-kor Öregtemplom
március 8-án 15.30-kor Öregtemplom

Konfirmandus-, ifjúsági istentiszteletek

2008. december 21-én 16 órakor nádorvárosi templom
2009. január 25-én 16 órakor szabadhegyi imaház
február 24-én 16 órakor Öregtemplom
március 23-án 18 órakor nádorvárosi templom

December 18-án 18 órakor adventi zenés áhítat az Öregtemplomban.

December 21-én 16 órakor gyermekek karácsonya, egyben konfirmandus- és ifjúsági istentisztelet a nádorvárosi templomban

Decembert 24-én 11 órakor „éjféli” istentisztelet a nádorvárosi templomban

December 25-én a 10 órás istentiszteletet az MTV közvetíti az Öregtemplomból

Január 12-én 15.30-kor Doni emléknap az Öregtemplomban

Január 11-én 15.30-kor gyermek-istentiszteletre, majd azt követően szeretetvendégségre várjuk az elmúlt egy éves időszakban megkeresztelt gyermekeket szüleikkel együtt

Január 19–25-ig ökumenikus imahét

Január 22-én nyílt nap az iskolában I. osztályosok részére

Február 15-én 16 órakor házasság szeretetvendégség a nádorvárosi gyülekezeti teremben.

Március 29-én 15.30-kor idősek napja az Öregtemplomban

Március 5–8-ig 17 órakor böjti sorozat a nádorvárosi templomban

Április 12-én 05:30-kor húsvét hajnali istentisztelet, utána szeretetvendégség az Öregtemplomban.

Kiemelt programjainkról bővebb információ található gyülekezeti honlapjainkon:

www.lutheran.hu/z/honlapok/gyor/

www.lutheran.hu/z/honlapok/nadorvaros/

Ünnepi istentiszteleti rend

		Öregtemplom			Újtemplom			Szabadhegy	Győrújfalú	Bácsa	Nagy-szentjános	Győr-szentiván	Gönyű
		8:30	10:00	17:00	8:30	10:00	17:00	16:00	10:00	15:00	14:00	15:00	15:00
DECEMBER	24	SZ		16:00 CsJ			16:00 OZ 23:00 OZ	BMZs	17:00 JA				
	25	CS		IJ* MTV	CsJ*	CsJ*	OZ		CsFZs*	CsJ*	OZ*		OZ*
	26	P	JA*	JA*	BMZs*	BMZs*			IJ*			BMZs*	
	28	V	CsJ*	CsJ		OZ	OZ*	JA		JA			
	31	SZ			JA			18:00 BMZs	BMZs	17:00 CsJ			
jan.	2009												
	1	CS		IJ*			OZ*			BMZs*			

A csillaggal (*) megjelölt alkalmak úrvacsorás istentiszteletek.

Lelkészeink elérhetősége:

1-es körzet (Belváros, Révfülo, Bácsa, Vámoszabadi)

Csorba János: 06 20 824 6247

2-es körzet (Újváros, Sziget, Pinnyéd, Gyárvaros, Győrújfalú, szigetközi szórványok)

Jánosa Attila: 06 20 824 4618

3-as körzet (9024, 9023 irányítószám szerint, leszámítva a Fehérvári, Szigethy A. és Szent Imre utak által határolt részt)

Ócsai Zoltán ig. lelkész: 06 20 824 6250

4-es körzet (9028, 9011, 9023 irányítószám szerint)

Berényi Rudolfné Mesterházy Zsuzsa: 06 20 416 3501

A Győri Evangélikus Gyülekezet időszaki lapja
e-mail: gyor@lutheran.hu
Cím: 9025 Győr, Petőfi tér 2. tel.: 524-708
Szerkesztette: Csorba János
Tördelte: Nagy Gergely
Logo: Csermák Zsuzsa
Készült: Hansaprint Elanders nyomda, Komárom
Lapunk ingyenes, adományokat köszönettel elfogadunk!